

føre sin Sag igennem og faa det kirkelige Udvalg samtidig, vilde han opnaa, at dette i de kommende 3 eller 6 Aar vilde komme til at sidde uden at have noget at bestille. Men hvorledes tror man, det Syn vilde virke ude i Landet: En valgt Forsamling, som sidder og intet har at udrette? Det vilde virke overbevisende paa Folk, som tidligere have været vrangvillige imod at faa et kirkeligt Udvalg, saa at de sige: Det er en Institution, vi paa ingen Maade trænge til, og som vi ikke i Fremtiden ønske at faa, men vi ville arbejde paa at komme bort derfra; de sidde jo her og faa Diæter og have ingen Verdens Ting at bestille. Medens det derfor i 1903 kunde gaa an at gaa ind paa at nedsætte et kirkeligt Udvalg, fordi man den Gang havde et særligt Program at lægge for dette Udvalg, der kun var nedsat for en begrænset Tid, vil det ikke nu ved Forhandlingen om en Forlængelse af dette Lovforslag kunne gaa an at fastholde dette Krav, thi man vilde da kun opnaa at faa en Forsamling opretholdt, som man ikke har Arbejde til og ingen Opgaver af Betydning at byde, og som derfor ved sin Arbejdsløshed vil konstatere sin egen Overflødighed. Det vil det ærede Medlem opnaa ved sin Teori og ved at tage fat paa den Maade, han talte om i Gaar.

Nej, Vejen, man skal gaa, hvis man vil have noget ud af denne Sag, er den praktiske Vej, at man lader Menighedsraadene arbejde videre. Thi hvorledes vil det saa gaa? Saa vil det gaa saaledes, som vi mange Steder have set, at Menighedsraadene have følt Trang til at komme sammen, som oftest provstivis, men undertiden ogsaa i større Kredse og have forhandlet almindelige kirkelige Spørgsmaal. Mange Steder, hvor Provsten har været interesseret derfor, er der holdt aarlige Sammenkomster af Menighedsraad, som have drøftet kirkelige Spørgsmaal. Og efter som Tiden gaar, vil der blive større Trang til saadanne Sammenkomster, og der vil blive større Følelse indenfor Menighedsraadene af, at Kirken er en Enhed, at der er mange Spørgsmaal, som ikke kunne afgøres af de enkelte Sognemenigheder, men som maa afgøres ved Forhandling mellem Menighederne indbyrdes, og som derfor ogsaa kræve en Repræsentation fra Menighederne, som kan tage sig af disse Spørgsmaal. Jeg lægger derfor ikke saa stor Vægt paa den Frygt, som fra flere Præsters Side er udtalt for, at Menighedsraadene, hvis vi beholdt dem, skulde fremme den Mening i Menighederne, at Menighederne kunne leve

for sig uden Forbindelse med andre Menigheder. Den Frygt vil svinde, naar man ganske naturligt lader Livet udvikle sig efter dets egne Love. Lad blot de enkelte Raad leve deres Liv frit, saa ville de snart komme til at føle, at de ikke kunne staa alene, men at de have mange fælles Sager at forhandle om, og derved vil ganske naturligt en Repræsentation vokse op, som paa naturlig Maade blev Folkekirkens Eje, og blive Folkekirken kær. Vil man ad kunstig Vej skabe en Repræsentation, som den gamle Teori gaar ud paa, og som det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds gjorde sig til Talsmand for, ville Folkekirkens Medlemmer føle det nærmest som noget, der nødtes dem paa, og de ville derfor paa Forhaand stille sig fjendtlig derimod.

Det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (Mads Larsen) fik Svar af Ministeren paa sin Anke mod Menighedsraadet. Jeg kunde lige saa lidt som den højterede Minister forstaa, hvad det egentlig var, det ærede Medlem havde mod Menighedsraadet. Det ærede Medlem kunde ikke anføre noget som helst Bevis for, at Menighedsraadet ikke havde været til Nytte derovre i Sognet, tværtimod. Og paa den anden Side kan det ærede Medlem dog ikke ønske, i alt Fald aldrig vente, at faa Bestemmelser sat ind i en Lov om, at Biskoppen og Provsten ikke maa have nogen anden Mening end Menighedsraadet. Saaledes kan man ikke lovgive. Hver har sin Myndighed, og naar der skal forhandles, maa det ske under de Former, som man har givet dem at forhandle under. Saa vidt jeg kan forstaa det ærede Medlem, ere Forhandlingerne endnu ikke afsluttede, og man kan maaske gaa ud fra, at der vil komme et godt Resultat ud deraf. Men nogen Indvending mod Menighedsraadsloven synes jeg ikke kan hentes fra dette Forhold. Maaske var det heller ikke til sigtet, det tør jeg ikke udtale mig om, thi Forholdene var paa det Tidspunkt i Salen saaledes, at jeg ikke kunde høre alt, hvad det ærede Medlem sagde.

Jeg skal ligesom i Gaar slutte med at anbefale Forslaget til velvillig og hurtig Fremme. Jeg vil ogsaa takke for den velvillige Modtagelse, som det i det hele har faaet fra alle Sider. Selv det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, som saa stærkt holder paa Teorier, og som i sin Tid var imod Menighedsraadsloven, bemærkede, at den havde saa megen Sympati for sig, at han vilde være med til at fremme den. Spørgsmaalet om Udvalgs